



**Samen goed doen maakt blij**

## De vlucht inwaarts

*Een extreem sportevenement beleven, staat op menig bucket list. De wens wordt vaak gekoppeld aan een goed doel. Karin Anema fietst door Tanzania met een groepje dat geld inzamelt voor internaten. In zeven dagen legt ze vijfhonderd kilometer af.*

TEKST EN FOTO'S: KARIN ANEMA



**E**lk jaar zijn er weer nieuwe sportieve uitdagingen voor goede doelen, zoals tochten in verre landen. Het is dé manier om sponsorgeld binnen te halen. Mee-doen aan een extreme sportprestatie, of dat nu de Alpe d'HuZes, een marathon of een fiets-safari is, komt vaak voort uit een diep verlangen. Deelnemers willen lichamelijke grenzen verleggen en buiten kaders treden. Wat voor rol speelt het goede doel eigenlijk?

Sommigen gaan puur voor de sportieve uitdaging. Onverschillig van het doel, kan de route 'toevallig' door Tanzania en Kenia lopen. Anderen willen uit hun kabbelende, voorspelbare leven breken en gaan allereerst voor het avontuur. Het is mooi meegenomen dat ze met het ingezamelde sponsorgeld tegelijkertijd een goed doel helpen.

Voor een enkeling, die al vaker mee is geweest, ligt het anders. Neem Leo, die een trits sporttitels op zijn naam heeft staan: "Voor mij tellen de sportieve uitdaging én het goede doel. Wij zijn rijk, zij zijn arm. Het is een kleine moeite om een schoolkind te sponsoren. Misschien koop ik er ook wel een schuldgevoel mee af." Oudgediende Theo sponsort vijf weesmeisjes met wie zijn gezin geregeld contact heeft. "Het mountainbiken is leuk meegenomen."

Achter dit soort sportevenementen zitten succesformules verborgen: je krijgt er een lichamelijke kick van. Lichaam en brein worden uitgedaagd. Doorzetten en afzien geven voldoening en de vol-

**'We willen het avontuur samen afronden. Daar word ik blij van'**

doening wordt groter als je het doet voor een hoger doel. "Het goede doel helpt me het vol te houden", zegt fietser Corinda. Verwondering en ontdekking tellen ook. Theo geniet van de kinderen die ons toejuichen. "Ze kijken zo open, terwijl we een stel vreemde fietsers zijn in gekke kleding. Ik zou willen dat de hele wereld ziet wat ik heb gezien. Wat leven mensen in Nederland dan angstig." Die verwondering delen andere deelnemers. Zo Gé geniet onderweg van kleine dingen. Zoals mensen die hun erf en hutje voor een habbekrats uitlenen, zodat wij er kunnen lunchen. "Prachtig, deze deeleconomie", zegt hij, als we met een bord op schoot op de grond zitten. >

“Ze zouden je in Nederland eens moeten vragen om je erf uit te lenen aan passanten.”

### Laklaagjes eraf

De fietssafari lijkt op een pelgrimage waarbij ieder zijn eigen reis maakt. Een pelgrimstocht staat in het algemeen symbool voor het bereiken van ‘wijsheid’ en doorbreken van vanzelfsprekendheden. De laklaagjes gaan eraf. Als een Odysseus leer je onderweg je krachten kennen en tegenslagen overwinnen. Daar is de reis voor bedoeld. De zoektocht is een metafoor voor het leven. Je verlaat je veilige huis en trekt de wijde wereld in, met een epische opdracht. Meedoen aan een sportieve uitdaging betekent bovendien dat je deel uitmaakt van een groter geheel en van iets bijzonders. Ondanks grote verschillen voelen de deelnemers zich verbonden met elkaar: ze maken samen iets mee. In wezen helpen ze elkaar hun dromen te verwezenlijken. Leo: “Onderweg ga je om met onbekende mensen, je maakt nieuwe vrienden. Iedereen is enthousiast. We gaan samen het avontuur aan, zijn solidair. Er is

teamgeest om samen deze tocht af te ronden. Daar word ik blij van.”

Samen iets presteren is ook troostrijk. Juist door fysiek bezig te zijn, ervaar je wat ‘leven’ betekent. Hans heeft bijvoorbeeld een paar jaar geleden een hartstilstand overleefd. Hij brandt nu ‘met plezier’ de kaars op ‘aan zowel de voor- als de achterkant’. Zijn ouders hebben 25 jaar geleden de Stichting Verkaart Development Team opgezet. Ze constateerden dat ze blijer worden van hun geld besteden aan onderwijs voor weesmeisjes dan aan zichzelf.

### Jongensdromen waarmaken

Extreme sportevenementen kunnen de deelnemers aanzetten tot reflectie. Zoals de fietser die, net als velen, almaar producten koopt met de illusie daarvan gelukkig te worden. Tijdens de tocht koppelt hij zijn jacht op spullen aan zijn niet te dempen ontevredenheid. Plotseling ervaar hij die als ‘armoedig’. Hij zegt zichzelf te zijn kwijtgeraakt. De spartaanse tocht slingert hem uit zijn comfortzone, waardoor hij wezenlijke ervaringen opdoet. Al is het afwach-

ten of zijn inzichten bekijken als de tocht achter de rug is. Gé heeft al eerder op zijn ooit overbezette leven gereflecteerd en daaraan een wending gegeven. De reis is een bevestiging van zijn keuze voor een andere levensstijl. Hij waardeert het dat niemand klaagt over de veld-wc, de emmerdouche en het voortdurend picknicken op de grond. “We hebben maar zo weinig nodig”, zegt hij. Angst voor verandering leidt er vaak toe dat mensen blijven hangen in een leven waarover ze ontevreden zijn. De alledaagse hectiek, vol lijstjes waaraan geen einde komt, weerhoudt je vaak van nadenken over zinvolle dingen. In de laatste levensfase schijnen de meeste mensen te betreuren dat ze te veel hebben geleefd naar de verwachtingen van

‘Je wordt uit je comfortzone geslingerd en doet wezenlijke ervaringen op’

anderen en niet de moed hebben gehad om hun eigen pad te kiezen. Hadden ze hun dromen maar niet zo snel opgegeven. Zo bezien moet deze queeste in Tanzania vele jongensdromen waarmaken.

### Mythische krachtproef

Een overgave aan het leven, met als beloning een grensverleggend leven. “Ik wil mijn sponsors en mijzelf niet teleurstellen”, zegt Corinda, bijtend op haar tandvlees. “We worden mentaal en fysiek op de proef gesteld”, voegt Gé toe. “Ik wist niet dat ik het kon en ben trots.”

Het onderlinge respect is groot: je weet wat het kost om de eindstreep te halen. Corinda heeft na dagen tobben met de hitte en vermoeidheid eindelijk toch een ritme gevonden. “Kijk, dit kan ik. Ik ga het halen!”

Bij de finish, in Kenia, bezoeken we projecten van het Verkaart Development Team: internaten voor weesmeisjes. Sinds de jaren negentig is er een doehet-zelftrend in ontwikkelingssamenwerking die door professionele ontwikkelingsorganisaties vaak gehemeld wordt. Burgers zetten zelf particuliere, kleinschalige ontwikkelingsprojecten op. Aanleiding is vaak een reis, zoals bij de ouders van Verkaart. Verantwoordelijkheidsgevoel en voldoening zijn



de internaten. De projecten waarvoor ze geld hebben ingezameld, zijn ineens tastbaar. Willem heeft bijvoorbeeld vogelhuisjes getimmerd en verkocht via facebook. Theo en zijn gezin hebben een sportevenement voor relaties georganiseerd, op het strand, en daarmee geld ingezameld. Gé en zijn vrienden hebben een feest met een veiling georganiseerd. Als ze samen met de internaatsmeisjes feest vieten, voelen ze zich intens voldaan.

Theo: “Dit soort ontwikkelingssamenwerking is voor mij als een reis. Ooit zei een succesvolle Zuid-Afrikaan die arm opgroeide, dat hij als kind persoonlijke aandacht gekregen had van een onbekende buitenlander. Dat had niks met geld te maken, maar alles met erkenning. De briefwisseling met de weesmeisjes en de jaarlijkse bezoeken maken dit soort ontwikkelingssamenwerking voor mij tot een verrijkende ervaring.” ❖

Informatie over deze jaarlijkse reizen: [www.vdt.nl](http://www.vdt.nl) en [www.african-touch.nl](http://www.african-touch.nl)